

Sygn. akt VII Ka 999/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica,

Sędziowie: SO Karol Radaszkiewicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant: st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Krystyny Kozdój

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r.

sprawy oskarżonego J. M., syna K. i H. z domu S., ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 234 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K 48/15

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach do ponownego rozpoznania przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 999/15

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że w dniu 29.06.2014 r. w Zakładzie Karnym w K., gm. G., powiat (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w pismach adresowanych do (...) Zarządu (...) w W. i do Sądu Okręgowego w (...) przy czym wiedział, iż w tym drugim wypadku zostanie ono przekazane według właściwości rzeczowej, co w rzeczywistości miało miejsce i zostało ono przekazane do (...) Inspektoratu (...) w O., a wskazane organy są powołane do ścigania i orzekania w sprawach przewinień dyscyplinarnych funkcjonariuszy służby więziennej, fałszywie oskarżył funkcjonariuszkę tamtejszego Zakładu Karnego E. P. o przewinienie dyscyplinarne, poprzez zarzucenie jej świadczenia pracy w dniu 05 czerwca 2014 r. w stanie nietrzeźwości, przy czym nie miał on żadnych podstaw, które uzasadniałyby tego rodzaju twierdzenie

tj. o przestępstwo z art. 234 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie II K 48/15

oskarżonego J. M. uznał za winnego tego, że w dniu 29.06.2014 r. w Zakładzie Karnym w K., gm. G., powiat (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w pismach adresowanych do (...) Zarządu (...) w W. i do Sądu Okręgowego w O. pomówił funkcjonariuszkę tamtejszego Zakładu Karnego E. P. o świadczenie pracy w dniu 05 czerwca 2014 r. w stanie nietrzeźwości, co mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywanego zawodu pielęgniarki tj. przestępstwa z art. 212§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na

mocy art. 212§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na zasadzie art. 212§ 1 kk. w zw. z art. 33§ 1 i §3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł (dziesięć) złotych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyli oskarżony i prokurator.

J. M. w nieformalnej apelacji wyrokowi zarzucił błędne ustalenie co do tego, że pielęgniarka w dniu 5 czerwca 2015 r. nie znajdowała się pod wpływem alkoholu i w konsekwencji niezasadne uznanie go za winnego przypisanego mu czynu.

W konsekwencji skarżący wniósł o uniewinnienie.

Prokurator wyrok zaskarżył na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu obrazę prawa materialnego, tj. art. 234 k.k., poprzez niezasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego J. M., polegające na fałszywym oskarżeniu -w piśmie z dnia 29.06.2014 r. do Dyrektora (...) Zarządu (...) w W.- funkcjonariuszki Zakładu Karnego w K. E. P. o przewinienie dyscyplinarne, poprzez zarzucenie jej świadczenia pracy w dniu 05 czerwca 2014 r. w stanie nietrzeźwości, nie wyczerpuje znamion występku z art. 234 k.k., podczas gdy prawidłowa wykładnia znamion powyższego występku prowadzi do przeciwnego wniosku.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego wyniku rozstrzygnięcia apelacji są zasadne w takim zakresie w jakim podniesione w nich okoliczności nakazują uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Uznać bowiem należy, że w sprawie konieczne jest dokonanie ponownej oceny przeprowadzonych dotychczas dowodów.

Jak wynika z akt sprawy oskarżony J. M. oskarżył funkcjonariuszkę Zakładu Karnego w K. E. P. o przewinienie dyscyplinarne i zarzucenie jej świadczenia pracy w dniu 5 czerwca 2014 r. w stanie nietrzeźwości. W tym kontekście zauważyć należy, że przede wszystkim nie wydaje się przekonujące ustalenie Sądu I instancji co do tego, że skazany jedno ze swoich pism kierował do (...) Zarządu (...) k.2590dw.-260- skoro jak wynika z treści karty 10 adresatem był Dyrektor (...) Zarządu (...).

Trafnie zatem podnosi prokurator, że oskarżony „nie musiał znać struktury organizacyjnej służby więziennej i ustalać kto jest właściwy w sprawach postępowań dyscyplinarnych, wystarczająca była jego świadomość, że w ramach tej struktury funkcjonują osoby władne przeprowadzić takie postępowanie i wydać stosowane rozstrzygnięcie”.

Wobec powyższe konieczne jest ustalenie czy zachowanie J. M. wyczerpywało znamiona występku z art. 234 kk a nie jak to przypisano mu w wyroku dyspozycje art.212§1 kk.

Zauważyć bowiem należy, że z treści ustawy o służbie więziennej wynika, że (...) Zarządem (...) **kieruje Dyrektor Generalny, który jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy** oraz jest wyższym przełożonym dyscyplinarnym w postępowaniu dyscyplinarnym, który może wszcząć lub przejąć do prowadzenia postępowanie dyscyplinarne jeżeli w jego ocenie jest to konieczne z uwagi na charakter sprawy.

Tym samym przy ponownym rozpoznaniu należy dokonać analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem tego czy skoro J. M. jedno ze swoich pism zaadresował do Dyrektora (...) Zarządu (...), to czy w istocie skierował je do organu powołanego do ścigania i orzekania w sprawach o przewinienia dyscyplinarne.

W tej sytuacji konieczne było uchylenie całości rozstrzygnięcia co do oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania- art.437§2 kpk, art.438pkt.1-3 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu postępowanie winno być przeprowadzone z uwzględnieniem poczynionych uwag co winno pozwolić na trafne określenie odpowiedzialności oskarżonego co do zarzucanego mu czynu i przy ewentualnym uznaniu winy oskarżonego na wymierzenie mu właściwej kary przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia zawinienia.